

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi május hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a hivatali visszaélés büntette miatt **I.rendű vádlott és 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.181/2011/24. számú ítéletének I.r., II.r. és III.r. vádlottakra vonatkozó részét az alábbiak szerint változtatja meg:

- I.r. vádlott halmazati büntetését 6 (hat) hó börtönre, a felfüggesztés próbaidejének tartamát 2 (kettő) évre enyhíti;
- II.r. és III.r. vádlottak büntetését 2-2 (kettő-kettő) évi próbára bocsátásra enyhíti; a pénzbüntetésekre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a III.r. vádlottat, hogy fizessen meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r. vádlott felmentés, védője a tényállás 1. pontja tekintetében felmentés, 2. pontja tekintetében enyhítés, a II.r. vádlott, valamint a III.r. vádlott és védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében - figyelemmel a Be.349.§ (1) bekezdésében írt korlátokra - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tárgya a másodfokú

eljárásnak a **IV.r.vádlott** vonatkozásában hozott első fokon jogerőre emelkedett felmentő rendelkezés.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával, a másodfokú bíróság korábbi hatályon kívül helyező határozatában írt iránymutatások szem előtt tartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során beszerezte, illetve megkísérelte beszerezni a tényállás megfelelő felderítéséhez szükséges bizonyítékokat, amelyeket a logika szabályai szerint értékelve adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezések elvetésének okairól.

A tényállás 1. pontjában írt cselekmény elkövetését mindenekelőtt a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés során törvényesen megszerzett és felhasznált lehallgatási jegyzőkönyv adatai, így I.r. vádlottnak **tanú1**el, illetve **tanú2** - el folytatott, esetenként ismételt telefonbeszélgetéseinek tartalma alapozta meg. Alátámasztották azt továbbá az alapeljárásban tanúként kihallgatott **tanú3** - a megismételt eljárásban felolvasott - vallomása, illetve a korábban vádlottként, a megismételt eljárásban már tanúként szereplő **tanú2**, **tanú4**, **tanú5** vallomásai. Az említett bizonyítékok alapján megnyugtató módon lehetett állást foglalni abban a kérdésben, hogy az I.r. vádlott jogellenes és eredményes beavatkozással élt saját és édesapja ismerősének, **tanú1**nek az érdekében, az általa is közlekedési szabálysértésnek tartott magatartás miatt intézkedő vízirendőrökkel szemben. Ez a rögzített és tartalmilag is hiteles telefonbeszélgetések értelmezése alapján egyértelmű volt, amit a közreműködő személyek vallomásai is megerősítettek.

A már jogerősen elítélt, a megismételt eljárásban tanúként kihallgatott **tanú2**, **tanú4**, **tanú5** az alapeljárásban tett vallomásaikhoz hasonló nyilatkozatot tettek. Amiként korábban, úgy ezúttal is elismerték a **tanú3** felolvasott vallomásában foglaltak valóságtartalmát. Ezek a bizonyítékok kétséget kizáró módon és vitathatatlanul igazolták a cselekmény az I.r. vádlott általi elkövetését, amit a nyilvános ülésen tett felszólalásában már maga sem vitatott.

A teljesség igénye nélkül a másodfokú bíróság az alábbiakat tartotta szükségesnek kiemelni:

A lehallgatásról készített jelentésekből, így az I.r. vádlottnak **tanú1**-el, az édesapjával, **tanú6**-al, illetve **tanú2**-el folytatott beszélgetéseiből kitűnt, hogy e beszélgetésekben maga is a közlekedési szabálysértés megvalósulása mellett foglalt állást, **tanú1**fel szemben is. Nem arról volt tehát szó, hogy az intézkedő rendőrökhöz egy el nem követett szabálysértés miatt fordult volna kérésével. Szükséges azonban azt is hangsúlyozni, hogy a cselekmény jogi megítélésén az sem változtatott volna, ha **tanú1** ténylegesen nem valósított volna meg közlekedési

szabályszegést, hiszen ennek és az elkövetés körülményeinek tisztázása a meginduló eljárásban történhetett volna meg. A helyszínen jelen sem lévő I.r. vádlott közbelépésével azonban az eljárás megindulásának lehetőségét is kizárta.

A lehallgatott párbeszédéből levonható volt az a következtetés is, hogy az I.r. vádlott nem először vállalkozott ismerősei érdekében közbenjárásra, a hasonló kérések megfogalmazását természetesnek tartotta. Mobiltelefonjának lehallgatására is ilyen cselekmények gyanúja miatt került sor. Ezek a körülmények is gyengítették a vádlottak védekezését.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság a tényállás 1. pontjában írt cselekmény vonatkozásában mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett érvekkel.

A tényállás 2. pontjában írtakkal összefüggésben is leglényegesebb bizonyítékkul szolgált a törvényesen megszerzett és felhasznált lehallgatási jegyzőkönyv tartalma, amely az I.r., valamint a II.r. vádlott közötti telefonbeszélgetések tartalmát rögzítette. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor elvetette e vádlottaknak a beszélgetésekkel kapcsolatban előterjesztett védekezését. Az ugyanis ellentétben áll a feltárt egyéb bizonyítékokkal, valamint logikai úton is egyértelműen cáfolható volt.

Bizonyosan nem felel meg a valóságnak az I.r., valamint a II.r. vádlottnak az a védekezése, mely szerint egy előre egyeztetett társalgást folytattak egymással annak érdekében, hogy az I.r. vádlott mobiltelefonja esetleges lehallgatásának tényéről bizonyosságot szerezzen. Ezt a védekezést az alábbiak miatt nem lehetett elfogadni:

Az I.r. vádlott az előre tervezett beszélgetést állító védekezését olyan időben, az eljárásnak viszonylag későbbi szakaszában terjesztette elő, ami azt eleve hiteltelenné tette.

A tényállás 1. és 2. pontjában szereplő cselekmények között igen rövid idő, mindössze nyolc nap telt el. Az I.r. vádlott tehát - teljesen azonos ügyben - nyolc nappal korábban három különböző személlyel, esetenként ismételten, nyíltan, konspirációs elemek közbeiktatása nélkül folytatott beszélgetést. Ezért bizonyosan állítható, hogy a szóban forgó időszakban mobiltelefonjának lehallgatásával nem számolt, az benne fel sem merült. Nyilvánvalóan alaptalan ezért az az állítása, hogy nyolc nappal később az esetleges lehallgatás tényét ily módon kívánta volna ellenőrizni; különösen úgy, hogy - védekezése szerint - nem ez volt az első ilyen beszélgetésük a II.r. vádlottal.

Erre utal az a körülmény is, hogy telefonjának lehallgatása három hónapon keresztül folyt, és ebben az időszakban bűncselekményre utaló egyéb megrendezett beszélgetés gyanúja nem merült fel. A társalgás előre tervezettségének valótlanságát igazolja a megszerzhető előnnyel szemben álló

jelentős hátrány, hiszen a beszélgetéssel a vádlottak egzisztenciájukat is veszélyeztető bűncselekmény elkövetésének komoly gyanújába keverték magukat. Különösen igaz ez a megállapítás a II.r. vádlott esetében.

Amint erre a másodfokú bíróság a korábbi hatályon kívül helyező határozatában is utalt: megkonstruált beszélgetés esetén a vádlottak elemi érdeke lett volna a párbeszéd fiktivitását igazoló adatok, helyszínek és személyek szerepeltetése: nem létező személyek, helyszínek és események említése. Ezzel szemben a kommunikáció minden részmozzanata megfelelt a valóságnak. A szóban forgó szabálysértő, E. N. létező személy volt, aki rendelkezett személygépkocsival, ráadásul az I.r. vádlott édesapjának alkalmazásában állt, akinek megbízásából időnként gépkocsival szállítást is végzett. Az E. N.-el szemben intézkedő három rendőr a vádbeli időpontban valóbann, a főútcán teljesített szolgálatot. Munkájuk végzése során fényképek készítéséhez fényképezőgépet használtak.

A fenti körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak között folytatott társalgást reális tényeken alapulónak tekintette. A párbeszédből egyértelműen kiderült, hogy a kérdéses időpontban történt intézkedés E. N. gépkocsijával szemben, erről fényképfelvétel is készült. Emiatt az I.r. vádlott kérést fogalmazott meg az eljárás leállítása érdekében, amelyre a II.r. vádlott vállalkozott. Az is bizonyítást nyert, hogy a szabálysértési eljárás megindítására nem került sor és a szolgálati okiratban sem tüntették fel az intézkedést, illetve a kérésnek és ígéretnek megfelelően a fényképfelvételeket sem őrizték meg.

Amint a védők perbeszédükben erre helytállóan hivatkoztak, az alapügyben lefolytatott nyomozás hiányossága folytán több jogi jelentőséggel bíró tény feltárása a megismételt eljárás során is sikertelen maradt; mindenekelőtt arra visszavezethetően, hogy a nyomozó ügyészség elmulasztotta az intézkedéssel érintett E. N., illetve a vádlottak mobiltelefonja híváslistájának beszerzését. A mulasztás azzal a következménnyel járt, hogy a megismételt eljárásban az eltelt jelentős időmúlásra figyelemmel az érintett személyek holléte már nem volt rekonstruálható. Ez azonban nem változtatott a másodfokú bíróság által már fentebb részletezett, a cselekmény elkövetését igazoló körülményeken: a rendőri jelentésben az intézkedés nem szerepelt, a fényképfelvételt törölték és az ügyben feljelentés sem történt.

Ugyanezen okból azt utólag nem lehetett tisztázni, hogy az intézkedésről az I.r. vádlott milyen módon szerzett tudomást. Nyilvánvalóan nem a lehallgatott mobiltelefonján keresztül, hiszen ez esetben az erről készült feljegyzés rendelkezésre állna. Mindez azonban nem zárja ki azt, hogy a rendőri intézkedésről személyes észlelés, más személy szóbeli közlése útján, másik telefonkészüléken, vagy egyéb módon is értesülhetett. Ennek részleteit azonban az eljárás során nem sikerült feltárni.

A vádlottak büntetőjogi felelősségét az sem befolyásolta, hogy E. N. tagadta a vele szembeni intézkedés megtörténtét, gépkocsija lefényképezését, illetve azt is, hogy

az intézkedés miatt az I.r. vádlott közreműködését kérte volna. Tőle ugyanis nyilvánvalóan nem volt elvárható önmagát terhelő nyilatkozat megtétele.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a III.r. vádlott cselekvőségére vont következtetésével is. Az elsőfokú ítéletben szereplő körülményeken túl hangsúlyozni szükséges, hogy az I.r. vádlott a telefonon folytatott párbeszédben többes számban fogalmazta meg kérését, ami arra utalt, hogy nem kizárólag a II.r. vádlott közreműködését kérte („töröljétek ki, légy szíves, jó?”). A II.r. vádlott első reakciójaként megjegyezte, hogy majd megkérdezi, hogy mit lehet csinálni. Ez a megnyilatkozás is parancsnoka közreműködésére utalt. Miután a III.r. vádlott parancsnoka volt a II.r. vádlottnak, így neki a közösen végrehajtott intézkedésről, illetve beosztottja tevékenységéről feltétlen tudnia kellett; csakúgy, mint a szabályszegés miatti intézkedés elmaradásáról. Az I.r., valamint a II.r. vádlott közötti beszélgetés tartalmából az is nyilvánvaló volt, hogy az intézkedést a közrendvédelmi eligazító és beszámoltató lapra még nem jegyezték fel, tehát az onnan való törlésre nem is volt szükség.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottnak, ekként a Be.351.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is irányadónak bizonyult.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom fellebbezéssel érintett vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A jogorvoslati kérelmek felmentésre irányuló részükben tehát alaptalanok voltak.

A másodfokú bíróság mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak a jogi indokolás körében a cselekmények minősítését érintő érveit is.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel.

A másodfokú bíróság azonban nagyobb nyomatékot tulajdonított az időmúlás tényének: a cselekmények elkövetése és jogerős elbírálása között csaknem négy év telt el.

Az egyebekben helyesen feltárt körülményeket szem előtt tartva az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottal szemben helyesen alkalmazott próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést. Elmulasztotta ugyanakkor az alapeljárás során jogerőre emelkedett vádlottakkal szemben alkalmazott jogkövetkezmények súlyának és nemének számbavételét. A másodfokú bíróság az eljárásban érintett valamennyi vádlottal szemben alkalmazott jogkövetkezmények arányosításának

követelményére is figyelemmel úgy látta, hogy az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, illetve próbaidő tartama is némileg eltúlzott. Ezért azok mértékét a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

A másodfokú bíróság a II.r. vádlott és a III.r. vádlott esetében elsősorban a fentiekre, illetve a további időmúlásra, arra figyelemmel, hogy igen hosszú idő óta állnak büntetőeljárás hatálya alatt, a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat intézkedés alkalmazásával is elérhetőnek tartotta; azonosan az alapeljárásban jogerősen elítélt társaikkal. A kifejtettek miatt mindkét vádlottat a Btk.72.§ (1) bekezdése alapján 2-2 évre próbára bocsátotta. Egyidejűleg a pénzbüntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseket mellőzte.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában a büntetés kiszabását érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles a III.r. vádlott a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2012. május 9.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.181/2011/24. számú ítélete az I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában a Pécsi Ítéltábla Bf.II.76/2012/8. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2012. évi május hó 9. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke